

ΑΙΜΑΤΩΜΕΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΨΕΥΔΟ-ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ίβάν ο Τρομερός στο μοναστήρι. Ο διάδοχός του. Κωζωνοκρούστης από άνισορροπία. Ο πολύς Γοδούνωφ. Η δολοφονία του Τσάρεβιτς Δημητρίου. Ο Γεδούνωφ στο θρόνο. Σπου εμφανίζεται ο Ψευδο-Δημήτριος. Βίος, πολιτεία, και δράσεις του τυχοδιώκτη μοναχού. Πώς έγινε αυτοκράτωρ. Το εικτρό τέλος του κτλ. κτλ.

Ο Τσάρης Ίβάν ο Τρομερός, λίγον καιρό πριν εγκαταλείψει τα έγκλημα, όρισε διάδοχο του θρόνου τον πρωτότοκο γιό του, τόν Φεοντόρ Α'. Ύστερα, άποτραβήχτηκε σ' ένα μοναστήρι, άλλαξε όνομα, έγινε Ίωνάς, και πέθανε τή ζωή του έν προσηχή και μετανοά, ζητώντας άπ' τόν Θεό συγχώρεση γιά τ' άκατανομάστα όργια που είχε διαπράξει κατά τόν διάστημα τής βασιλείας του. Πέθανε δέ τήν 19 Μαρτίου 1584.

Ο Φεοντόρ Α' δέν είχε ούτε τήν άπορασιμότητα ούτε και τή σκληρά πυγμή τού πατέρα του. Άδιαφορούσε γιά τισ ύποθέσεις τού Κράτους του, και ή μόνη του έγχολία ήτανε νά γυρνά ή άπ' τόν πατέρα τόν βράδυ στις διάφορες εκκλησίας, ν' ανεβαίνη στό καμπαναριό και νά γυρνά τις καμπάνες!... Ένα είδος μονομανίας κ' αυτή! Ένοστοί τώρα πώς πολλοί έπιτήδειοι και φιλόδοξοι αδελφοί, πέρνοντας θάρρος άπ' τήν άδιαφορία αυτή τού Τσάρου, κοίταζαν μέ κάθε τρόπο πώς νά έκωφεληθούν τής περιστάσεως και νά ίκανοποιηθούν τ' άραχτικά τους ένστιχτα. Μεταξύ αυτών έπρωτεύε ο Βόρις Γοδούνωφ, αδελφός τής πριγκίπισσας Έλένης, συζύγου τού άσθενικού Τσάρου. Ο Γοδούνωφ, κατώρθωσε ν' άποκτήρη, πού γρήγορα τήν έννοια τού Φεοντόρ. Είχε όμως έναν έκινδύνου αντίπαλο, ό οποίος τού έθετε προσκόματα στήν πραγματοποίηση των παροτιόλων όνειρών του, τόν διάδοχο τού Τσάρου, ήλικίας μονάχα 7 έτών. Ο Γοδούνωφ λοιπόν, σκέφθηκε τότε πώς έπρεπε ν' άπαλλαγ ή άπ' τόν έχθρον αυτό. Και άρχισε μέ τρόπο νά δαδίζει πώς ο Τσάρεβιτς συνήθως κάπου-κάπου, έχει πού έπαυζε μέ άλλα συνομηλίκα του παιδιά, νά βγάξη τόν σπαθάκι του και ν' άποκαταλάξη κανένα φίλο του.

Αυτό όμως ήταν ένα άσφοτατο παιγνίδι, πολύ άγαπητό στά βασιλόπουλα τής Ρωσίας κατά τή βάρβαρη εκείνα χρόνια. Ο νεαρός αυτός Τσάρεβιτς, δέν είχε σέ μεγάλη συμπάθεια τόν Γοδούνωφ. Γι' αυτό κ' εκείνος άπεφάσισε νά τόν ξεκαθαρίση άπ' τή μέση.

Συνεννοήθηκε τότε μέ μερικούς συνομηλίκες και μέ τή παριμάνα τού Δημητρίου και μιά νύχτα, τήν 15 Μαΐου 1591, πήγανε στό θερινό μέγαρο όπου έμενε ο Τσάρεβιτς μέ τήν μητέρα του και τόν κατακοιτούσιν ούργησαν. Η καμπάνες άρχισαν τότε νά σημαίνουν θλιβερά γιά τόν θάνατο τού διαδόχου (πού...έπληθε στες) από μιά άρρώστια, καθώς, διέδωσε ο Βόρις Γοδούνωφ) και ο ρωσικός λαός κλυθήθηκε πολύ γιά αυτό, χωρίς όμως νά φαντάζεται τί συμφορές και τί αναρχία τόν περιμεναν. Ο Τσάρος πληροφορήθηκε, μέ άδιαφορία και άταραξία, άπ' τόν Γοδούνωφ τόν θλιβερό άγγελικό, χωρίς νά λυπηθή καθόλου γιά τόν πρόωγο θάνατο τού νεαρού αδελφού του. Έξακολούθησε νά βασιλεύη ήλι έπτά άκόμα χρόνια, ός πού πέθανε μιά μέρα—δηλητηριασθείς ίσως άπ' τόν φιλόδοξο Γοδούνωφ. Μετά τόν θάνατο τού Φεοντόρ Α', έπρεπε νά βασιλευση ή άνώτατη άδερφή του. Έπειδή όμως αυτό ήταν αδύνατο εκείνη τήν εποχή, άνηγορεύσαν αυτοκράτορα τόν καλύτερο και τόν άξιώτερο άπ' τή μέλη τής βασιλικής οικογενείας: τόν Βόριδα Γοδούνωφ, πού άνήλθε πράγματι, στά 1598, στό θρόνο τών Τσάρων, πατώντας πάντοτε σέ πτώματα.

Μά δέν τού ήτανε γραφτό νά βασιλευση πολλόν καιρό ήσυχਾ κ' άνενόχλητα. Στά 1603, εμφανιζότανε στήν πολιτική σκηνή τής Ρωσίας ένα σκοτεινό και μυστηριώδες πρόσωπο, πού άίματοκοι άργότερα τήν άχανή Άυτοκρατορία. Τό πρόσωπο αυτό εινε γνωστό στήν Ιστορία μέ τ' όνομα: Ο Πρώτος Ψευδο-Δημήτριος.

Ο τυχοδιώκτης αυτός λεγότανε Γιάκωβος Ότρεπέφ. Άνήκε στήν τάξη των μικρογενών και είχε κάνει σέ διάφορα μοναστήρια μέ τ' όνομα: μοναχός Γρηγόριος. Μιά μέρα, εμφανίστηκε στή Μόσχα διαδίδοντας πώς ήταν ο Τσάρεβιτς Δημήτριος, ό νόμιμος διάδοχος τού ρωσικού θρόνου, πού κατώρθωσε ως έκ θαύματος νά διαφύγη άπ' τή χείρα των δολοφόνων του και κρυβότανε ως τότε μέ νευδώνυμο. Πολλοί γελάσανε μέ τήν λεγόμενα του και τόν πέσαναν γιά τρελό. Βρέθηκαν όμως και πολλοί τού τόν πίστεψαν, επειδή ήταν δυναστερημένοι άπ' τήν άπολυταρχική διοίκηση τού Βόριδος Γοδούνωφ.

Όταν ο Γοδούνωφ πληροφορήθηκε τήν ύπαρξη τού μυστηριώδους αυτού ανθρώπου και τήν έμπιστή του νά λέη πώς εινε ό νόμιμος Τσάρος, γέλασε περιφρονητικά. Όστόσο, γιά καλό και γιά κακό, διέταξε νά τόν κλείσουνε σ' ένα μοναστήρι. Ο Ψευδο-Δημήτριος όμως τώσκασε άπό κεινο τόν μοναστήρι, πήγε σ' ένα άλλο κ' έτσι άπό μοναστήρι σέ μοναστήρι πήγε στή Μονή τή λεγο-

μένη τού Σπάσκι. Άφου έκαστε κάμποσο καιρό εκεί, τού κατέβηκε νά πάη στήν Πολωνία. Άφησε λοιπόν ένα γράμμα στον ήγούμενο τού μοναστηρίου, στό όποιο τού έλεγε πώς ήτανε ό πραγματικός Δημήτριος και πώς άργότερα, όταν θ' ανεβάνε στό θρόνο τής Ρωσίας θά τόν αντίκαμψε γιά τή φιλοξενία πού τού παρέσχε. Και ύστερα, τράβηξε γιά τόν Κίβνο, πού τού κατείχαν τότε οι Πολωνοί. Έκει,τά κατάρφερε νά άποκτήση τήν έννοια τού πριγκίπου Βασίλη Οστράκι, διοικητή τού Κίβνου, ό όποιος τόν έβγαλε σ' ένα άπ' τή περιφημότερα μοναστήρια τού τόπου. Μά οι καλόγεροι όταν είδαν πώς δέν νύστενε και πώς δέν άκολουθούσε τις διατάξεις τής Μονής, τόν έδιωξαν. Ο Ψευδο-Δημήτριος πήγε τότε ως ύπηρέτης στό πριγκίπα Βισνεβέτσκι, και κει κατέστρωσε τόν έξής στρατήγημα.

Έκατσε κ' έγγραψε ένα πολυσέλιδο υπόμνημα, στό όποιο έπαυελάμβανε τόν γνωστό τροπάριο, πώς ήτανε δηλαδή ό Δημήτριος, ό νόμιμος διάδοχος τού Ρωσικού θρόνου, πώς γλιτίσσε ως έκ θαύματος άπό βέβαιο θάνατο, κλπ. Έν τ'εί, ζήτησε έπιτακτικά νά τόν άποδοθούν έπισήμως τή δικαιώματά του. Ύστερα, προσποιήθη τόν άρρωστο, φρονιζόντας όμως νά πη μέ τρόπο στον παπά πού τού παραστεκότανε, πώς γάτις άπ' τόν προσκίφάλό του είχε ένα έγγραφο «σπουδαιότατης άξίας». Ο άφελής παπάς έτρεξε τότε νά τ' άνακοινώση αυτό στον πριγκίπα. Έκείνος σκανδαλίστηκε. Πήγε τόν βράδι πού κοιμούνταν ο Ψευδο-Δημήτριος, πήρε τόν φακέλλο, διάβασε τόν υπόμνημα, πίστεψε στή διαβιβασία τού Ψευδο-Δημητρίου και τόν άνεγνωρίσε άμέσως: νιμμο βασιλεία τής Ρωσίας! Έπιπλέον τ'ού εινε πώς εινε πρόθυμος νά προσβιάση τή συνθήκη συμμαχίας πού είχε μέ τόν Βόριδα Γοδούνωφ, τόν τότε Τσάρο καθώς ξέρουμε, γιά ν' ανεβίση στό θρόνο τών Τσάρων αυτών. Διέταξε μάλιστα νά εινε ό στρατός του έν έπιφυλακή, γιά ένδεχομένη ένσπλη σύγκρουση μέ τή Ρωσικά στρατεύματα.

Όταν ό Βόρις Γοδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στην Πολωνία, έστειλε άμέσως: εκεί ένα κιάσκαπο νά μάθη τί γίνεται. Και άμα έμαθε πώς ή κούρα ατία όλης αυτής τής άναμυμπουσίας ήταν ό τυχοδιώκτης εκείνος, ό Ότρεπέφ, πρώτον μετενόησε γιάτι δέν τού έκοψε τόν κεφάλι όταν τόν είχε στή διάθεσή του και δεύτερον, άρχισε κ' εκείνος νά κάνει στρατιωτικές προετοιμασίες.

Στό μεταξύ, ό Ψευδο-Δημήτριος έπεί κεφαλής 5.000 Κοζάκων τού Δόν, τούς όποιους κατώρθωσε νά τραβήξη μέ τόν μέρος του, προχωρούσε κατά τής Ρωσίας. Άπ' όπου κ' άν περνούσε, όλοι τού έδήλωναν ύποταγή. Ο Βόρις έστειλε τότε έναντιον τον τόν έμπιστο του πριγκίπα Σουϊτόκ, μέ χωρίς νά μεταφέρει εκείνος ν' άναγκάσει τήν όρημ τήν στρατευμάτων τού Ψευδο-Δημητρίου. Κάποια έπιδημία πού έπεσε τότε στή Ρωσία, και ή όποια είχε πολλά θύματα, διέθεσε τούς κατοίκους τής άγανούς αυτοκρατορίας πύ δουρηνός έναντιον τού Τσάρου.

Τότε ό Βόρις Γοδούνωφ, στήν κρίσιμη αυτή περίσταση, άντί νά δείξη θάρρος και άπορασιμότητα, παρήκτισε τόν θρόνο και τήν προτεινόμενη και πήγε και κλειστήκε σ' ένα μοναστήρι όπου και πέθανε ύστερ' άπό λίγο, στις 5 Άπριλίου 1605. Λένε μάλιστα πώς δηλητηριάστηκε μόνος του γιά νά μη δή ένα τυχοδιώκτη, ένα άνθρωπο έκ των κατωτέρων κοινωνικών στρωμάτων, ν' ανερχεται στό θρόνο τών Τσάρων. Αυτοκράτωρ άνηγορεύθη τότε ό γιός του, μέ τ' όνομα Φεοντόρ Β'. Έπειδή όμως ήταν μικρός άκόμη, τόν ανέλαβε υπό τήν κηδεμονία τής ή μητέρα του.

Ένώ όμως στήν προτεινόμενη γινόνταν όλα αυτά, ό Ψευδο-Δημήτριος προχωρούσε μέ τή στρατεύματά του, όπου έφθασε στό χωριό Κράσνο-Σέλο, κοντά στή Μόσχα. Τήν ίδια μέρα, δύο έμπιστοί του στρατιωτικοί, βγήκανε στήν πύ κεντρική πλατεία τής Μόσχας, φωνάζοντας πώς έπρεπε ο Ρωσικός λαός ν' ανεβίση στό θρόνο τόν νόμιμο Τσάρο του, τόν Δημήτριο, τόν θύμα αυτό τού Βόριδος. Ο λαός—ο αιώνας ευμεταβίβλους και εύκολόπιστος λαός— τούς έπίστεψε, ανεκίνησε Τσάρο τόν τυχοδιώκτη Ψευδο-Δημήτριο, φυλάκισε όλους τούς συγγενείς τού Βόριδος και λεηλάτησε τ' άνάτορα...

Ο Φεοντόρ Β', ό γιός τού Βόριδος, βρήκε, μαζί μέ τή μητέρα του, άγριο και μαρτυρικό θάνατο. Ο εξαγορισμένος λαός έτρεξε έπίσης στό μοναστήρι πού ήτανε θαμμένος ό Βόρις Γοδούνωφ, άνοιξε τόν τάφο τού τέως Τσάρου, έβγαλε έξω τόν πτώμα του και άρχισε νά τόν σύρη—μισοσπασμένο σχεδόν!—μές άπ' τούς δρόμους τής Μόσχας, μέ χλευασμούς και ρ:

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΧΩΛΟΙ

Στο προηγούμενο φύλλο του «Μπουκέτο» αναφέραμε τους διασημούς άνδρες της αρχαιότητας και των νεότερων χρόνων οι οποίοι είχαν το άτυχιο να είναι μονόφθαλμοι. Θα παρηγορήσουμε σήμερα και τους χαλούς, αναφέροντες τους διασημούς ομοιοπαθείς των κατά χρονολογική σειράν.

Λοιπόν, διάσημοι χαλοί αναφερόμενοι υπό της ιστορίας ύλη είναι:

- Ο Τυρτικός, ο μέγας της αρχαιότητας ποιητής.
- Ο Αγησίλαος, ο ένδοξος βασιλεύς και στρατηγός της Σπάρτης.
- Ο Αβυρζυτής, ο μέγας αυτοκράτωρ της Ρώμης.
- Ο Γεσερίδης, ηγεμών των Βυζαντινών.
- Ο Τζιμερλάνος, ο περιβόητος Μογγόλος κατακτητής.
- Ο Κάρολος Β' της Ανδελυσίας, άνεμυός του Αγίου Λουδοβίκου και κληρονόμος του βασιλείου της Νεαπόλεως.
- Ο Ριχάρδος Γ', βασιλεύς της Αγγλίας (1352-1435), ο οποίος ήταν συγχρόνως και ποιητής και χαλός, και διεκρίνετο για τη θηριωδία της ηγίας του. Έδω' οφόνησε μάλιστα τον άνεμυό του Έδουάρδο τον Ε' για να του άρπάξει τὸ θρόνο.
- Ο Σαϊζήπρος, ο μέγας τραγικός ποιητής της Αγγλίας, ο οποίος όμως, όπως λένε μερικοί ιστορικοί, δὲν ἦν χαλός, ἀλλὰ δὲν εἶχε κανονικὸ βῆσιμα.
- Ο Βίρων, Γάλλος στρατάρχης ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Καρόλου του Ε'. Ἡ συνομολογηθεὶς μάλιστα παρ' αὐτοῦ μετὰ τὸν διαμετρημένον συνθήκη ὀνομάσθηκε, λόγῳ τοῦ παθήματός του, «Χωλὸς συνθήκη».
- Ο Τζαλεβράνδος, ὁ περίφημος Γάλλος διπλωμάτης.
- Ο Βύρων, ὁ οποίος ἐλυπότανε ἀνεξαρτήτως γὰρ τὸ ἐλάττωμά του αὐτοῦ. Λένε μάλιστα πὸς, εἶπε κάποτε σ' ἕνα φίλο του: «Ἄν κατὰ τοῦτο—καὶ εἶδειε τὸ κεφάλι του—εἶμαι ἀνώτερος τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, κατὰ τοῦτο—καὶ εἶδειε τὸ ποδὶ του—εἶμαι πολὺ κατώτερος αὐτοῦ».
- Ο Βενιαμίν Κονστάν, ὁ περίφημος Γάλλος συγγραφεύς.
- Ο Βακλέρ Σκώτ, ὁ διάσημος Σκώτος μυθιστοριογράφος.
- Ο Σκμπάρ, ὁ τελευταῖος ἀπόγονος τοῦ πρωτοτόκου κλάδου τοῦ Γαλλικοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῶν Βουρβόνων.

γους: Ιαχὲς καννιβλικῆς χαρᾶς!... Στις 20 Ἰουνίου 1605 τέλος, ὁ τυχοδιώκτης Ὀτρέπιεφ ἐστέφειτο Τσάρος πᾶσῶν τῶν Ρωσῶν!...

Στὸ μεταξύ ὄλων αὐτῶν, ἡ μετῆρα τοῦ ἀληθινοῦ Τσάρεβιτς Δημητρίου, ὁ ὁποῖος ἐδολοφονήθη κατὰ διαταγὴ τοῦ Βάρδους Γουδωνφρ ζυῖος ἀκομή φυλακισμένῳ ἀπὸ τὸ Βόρδινα σ' ἕνα μοναστήρι. Ὁ Ὀτρέπιεφ λοιπὸν φρόντασε πολὺ μῆλως, στὰν τὸν ἐβλεπε ἡ δὴθεν μητέρα του, ἀπεκάλυψε στὸν κοσμο τὴν πλαστοπροσώπια του. Εὐτυχῶς ὅμως δὲν συνέβη αὐτό. Ἡ γρηῃ βασιλομήτορ, κληθεῖσα σ' ἀνάγκη τὸν ἀγκάλιασε μόλις τὸν εἶδε μὲ δακρυρομένα μάτια, ἀποκαλόντας τὸν παιδί της!...

Μὰ δὲν τὸ ἦταν γρηατὸ τοῦ Ὀτρέπιεφ νὰ χάσῃ πολὺν καιρὸ τ' ἀγαθὰ τῆς βασιλείας. Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Βάρδους συνωμότησαν καί, μὰ μῆρα, κατώφθωσαν νὰ πείσουν τὴν μητέρα τοῦ πραγματικοῦ Δημητρίου νὰ ὀμολογήσῃ μὲρὸς στὸ λαὸ ὅτι ἀναγκάστηκε νὰ πῆ ὅτι ὁ Ψευδο-Δημητρίου ὁ Τσάρος ἦτανε γιὸς της, γιὰτὶ φοβήθηκε σοβαρὰ γὰρ τὴ ζωὴ της. Ἡ ὀμολογία αὐτὴ στάθηκε ἡ καταδικὴ τοῦ Ὀτρέπιεφ. Ὁ λαὸς, ὁ ἴδιος λαὸς, ὁ ὁποῖος πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ τὸν εἶχε ἐπενεφμισε αὐτοκράτορα, ὄρμησε σ' ἀνάγκη τὸν κατώφθωσε ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του καὶ ἐπέβαλε καὶ στὸν ἴδιο, ἄγριο καὶ ἄρκελο θάνατο. Τὸν ἔκοψαν μικρὰ-μικρὰ κομματάκια καὶ τὰ νάρρωσαν σὲ διάφορα μεγάλα σπείτια. Μὰ ὁ Ὀτρέπιεφ θὰ μείνῃ ἀθάνατος στὴν ἱστορία γὰρ τὸ μεγάλον κόλλο του, τὸ νὰ γίνῃ δηλαδὴ ἀπὸ ἀσημος χωριότης αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας!...

N. Ἀδάκρυτες

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΠΟΝΗΡΟΣ ΡΑΒΒΙΝΟΣ

Ὁ Σαμουήλ καὶ ὁ Ἰσαὰκ ἀποφασίζουν νὰ κάνουν μαζί μιὰ ἐπιχείρησι. Καταθέτουν λοιπὸν ἀπὸ κοινοῦ ἕνα ποσὸν καὶ ἀρχίζουν νὰ ἐργάζονται. Τοὺς περισσεύουν ὅμως ἔξαφνα 20.000 φράγκων γρηστοῦ χρήματος, καὶ καθῶς δὲν ἔχουν ἐμπιστοσύνη ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, ἀποφασίζουν νὰ καταθέσουν τὸ ποσὸν αὐτὸ σ' ἕνα τρίτο πρόσωπο.

Ἀπευθύνονται, λοιπὸν, στὸν ραββῖνο, ὁ ὁποῖος δέχεται νὰ κρατήσῃ τὸ ποσὸν καὶ νὰ μὴ τοῦς τὸ ἐπιστρέψῃ παρά μόνον διαπαραρρησθῶν καὶ οἱ δύο μὲτὶ ἐμπρός του καὶ τοῦ τὸ ζητήσουν.

— Ὡστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ Ἰσαὰκ παρουσιάζεται στὸν ραββῖνο. — Μοῦ προτείνου, τοῦ λέει, νὰ λάβω μέρος σ' ἕνα μικρὴν ἐπιχείρησι. Μοῦ παρακαλοῦν, ἀλλοῦστατα, γὰρ 20.000 φράγκα ἕνα κατὰστῆμα ἀξίας 100.000 φράγκων. Ὡστε μοῦ χρειάζονται τὰ χρήματα πού κατέθεσα πρὸ ἡμερῶν μαζί μὲ τὸν Σαμουήλ, κ. ραββῖνε...

— Ὁ ραββῖνος κουνάει τὸ κεφάλι του διασταχτικά καὶ ἀπαντᾷ: — Κατὰ τὴν συμφωνίαν ποὺ ἐκάματε σεῖς οἱ ἴδιοι κ. Ἰσαὰκ, γὰρ νὰ σὰς ἀποδώσω τὸ ποσὸν πρᾶπει νὰ παρρησέσεται ἐδῶ καὶ ὁ κ. Σαμουήλ. Λυποῦμαι συνεπᾶς πού δὲν μορῶν νὰ σὰς κάμω αὐτὴν τὴν χάρι...

— Ἡ ευκαιρία εἶνε μοναδική, φωνάζει ὁ Ἰσαὰκ. Ὁ πωλητὴς μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ γνώμη. Ὁ Σαμουήλ δὲν θὰ γρησῇ παρὰ σ' ἕννα μέρες. Ὡστε δὲν ἔχουμε καιρὸ γὰρ χάσιμο, κ. ραββῖνε. Γιά σκεφθῆτε, ἀλήθεια, λιγάκι!... Τὰ κεφάλαιά μου θὰ πενταπλασιασθῶν!... Καὶ δὲν θὰ σὰς ἀρῆσω καὶ σὰς παραπονεμένο.

Μὲ τὰ πολλὰ ὁ Ἰσαὰκ καταφέρνει τὸν ραββῖνο καὶ τοῦ μετράει 20.000.

— Ὡστερ' ἀπὸ λίγο, ὁ Ἰσαὰκ ἔξαφνικά πεθαίνει! Ὁ Σαμουήλ γρησόντας ἀπ' τὸν ιατρείου του, τρέχει στὸν ραββῖνο, ὅπου καὶ πληροφροῦρεται τὴν πονηρὰ τὸν συνεταίρου του. Αὐτὸ φυσικά τὸν ἐξηγοῦνται καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ κάνει ἀγορὴ ἐναντίον τοῦ ραββῖνου, ὡς παραδῶσαντος τὰ χρήματα εἰς τὸν Ἰσαὰκ, παρὰ τοῦς ὄρους τῆς συμφωνίας τῶν, κατὰ τοὺς ὁποῖους δὲν ἔπραξε νὰ μετρήσῃ τὸ ποσὸν παρα μόνον ἐνώπιον ἀμφοτέρων τῶν συνεταίρων.

Μετὰ δυο μέρες, φθάνει ἡ μερὰ τῆς δίκης. — Κύριε Πρόεδρε, λέει ὁ Σαμουήλ, τὸ συμβόλαιόν τὸ ὄριξε σὲ τὰ: Ὁ ραββῖνος δὲν ὤφειλε νὰ μετρήσῃ τὰ χρήματα στὸν συνεταίρου μου παρὰ μόνον ἐνώπιον ἐμοῦ καὶ κατοπιν τῆς συγκαταθέσεώς μου.

— Ἔστω, κ. Πρόεδρε, ἀπαντᾷ ὁ ραββῖνος, παραδέχομαι ὅτι ὁ κ. Σαμουήλ ἔχει δίκην. Ἡ εἰκόσι ὄμως χιλιάδες πού ἔδωσα στὸν Ἰσαὰκ ἦσαν ἕνα προσωπικὸ δάνειον. Ἦσαν δικῆς μου καὶ τοῦ τις δάνειου. Ὅσο γὰρ τίς ἄλλες, δὲν ἔχω καμμιά ἀντίρρηση νὰ τις ἀποδώσω, ἀρκεῖ κατὰ τὴ συμφωνίαν νὰ προσέλθουν ἐνώπιόν μου καὶ οἱ δύο οἱ συμβληθέντες ὁ Ἰσαὰκ καὶ ὁ Σαμουήλ!...

ΑΝΙΣΚΛΟΤΑΚΙΑ

ΜΗ ΜΙΑΣ ΠΟΤΕ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΗΓΕΜΟΝΩΝ!...

Ὁ δοῦς τῆς Βουργουνδίας Φίλιππος συνήθιζε νὰ συνάξῃ μετὰφροσμένο, σὲ καληλεῖα γὰρ ν' ἀκούῃ πὸς μιλάει γ' αὐτὸν ὁ λαὸς του. Μία μερὰ σ' ἕνα καληλεῖο ἐμφροσμένο, ἄκουσε κάποιον ἐργάτη νὰ καταφέρῃται σοφροῦς ἐναντίον του.

Ὁ δοῦς ἔφυγε χωρὶς νὰ πῆ τίποτε! Τὴν ἐπομένη ὄμως ἐκάλεσε τὸν ἐργάτη καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὴ φοβάσαι. Δὲν θὰ σοῦ κάμω κακὸ. Θὰ σοῦ δώσω μόνον μιὰ συμβουλή: Στὸ ἐξῆς νὰ μὴ μιλάς ποτὲ περὶ τῶν ἡγεμόνων. Γιὰτὶ ἐάν μὲν τοὺς ἐπαινεσῇς θὰ φανῇ οἱ τοὺς; κολακέυεις: Ἄν δὲ τοὺς κατακρίνῃς ἐκτεθεῖσαι στὴν ὀργη τοῦ!...

Η ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΒΑΝ-ΓΚΡΟΤΕΝ

Μέσα στὴ φωτιὰ κάποιος τρομερῆς μάχης ὁ Ὀλλανδὸς στρατηγὸς Βάν-Γκροτεν, σέκοκτα; σ' ἕνα μέρος, ἔξαφνικά ἐκτεθειμένο στὸ πῦρ τὸ ἔχθηρὸς, ζήτησε ἀπὸ ἕνα τὴν ὕψιστων του μιὰ πρῆξια ταμπάκου. Τὴ στιγμή ὅμως πού ὁ ἀξωματικός του εἶδεν τὴν ταμπάκωτήκα του, χτυπήθηκε ἀπὸ μιὰ σφαῖρα τηλεβόλου κ' ἔβρισε κομματάκια!... Ὁ στρατηγὸς, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία του, γρησὸς μὲ τὴ μεγαλειωτῆρη ἀταρξεία σ' ἕναν ἄλλο ἀξωματικὸν τοῦ τοῦ εἶπε:

— Δότε μεν λοιπὸν ταμπάκον!...